

הקטע עוסק באכילת קורבן פסח שנאכל במסגרת של חבורה מוגדרת שנמנתה עליו מראש ובוחר כיצד מוגדרת החבורה. במצב בו יושבות שתי חבורות בבית אחד מבדילים ביניהן בכך שכל חבורה הופכת פניה לכיוון אחר ואוכלת. מיחם-כלי בו חימומו מים למזיגת יין (כן, המילה לא הומצאה בימינו!), ושמש, מלצר, משותפים לא מונעים את היותן שתי חבורות בתנאי שהשמש

אוכל רק בחבורה אחת וכשמשמש את החבורה האחרת סוגר את פיו. כלה, שכולם מסתכלים עליה ומתביישת לאכול, יכולה להפוך את פניה מהחבורה. הגמרא שואלת מי אמר משנה זו ועונה שהיה זה רבי יהודה, ששנה דעה דומה בברייתא-מהפסוק "על הבתים אשר יאכלו אותו בהם" ניתן ללמוד שהפסח נאכל בשתי חבורות בשני בתים, ומהמשך הפסוקים- "בבית אחד יאכל" לומדים שאדם אחד יכול לאכול פסח במקום אחד.

מכאן אמרו חכמים, ששמש שאכל כזית פסח שנמנה עליו ליד התנור בו הוק, אם הוא פיקח ממלא בפסח את כריסו מכיוון שלא יוכל לאכול במקום אחר. מוסיף רבי יהודה שאם רצו בני החבורה לעשות טובה לשמש, באים ויושבים לידו כדי שיוכל לאכול גם הוא.

רבי שמעון חולק על רבי יהודה ואומר שמהפסוק "על הבתים אשר יאכלו אותו בהם" דווקא לומדים שניתן לאכול את הפסח אפילו בשני בתים וש"יאכלו" מתייחס לכלל האוכלים. מקשה הגמרא- האם אכן אפשר לאכול בשתי חבורות? ועונה שלפיקח כתוב "בבית אחד יאכל", משמע עיקר הפסח צריך להיאכל במקום אחד ואז ניתן להמשיך לאכול במקום אחר.

שואלת הגמרא, מה בעצם המחלוקת בין רבי יהודה לרבי שמעון? התשובה מבוססת על כך שבפסוק הכתיב (=המסורת) הוא "ואכל"- מתייחס לאדם האוכל ולכן סובר רבי יהודה שיש להתייחס, ואילו הקריא הוא "ויאכל"- מתייחס לפסח, ולכן סובר רבי שמעון שיש להתייחס.

ושמעות ההבדל בגישות בפועל- שמבמקרה בו ישבו בחבורה אחת ונפרסה ביניהם מחיצה רבי יהודה טוען שאוכלים מכיוון שעדיין נמצאים באותו מקום ורבי שמעון טוען שלא אוכלים מכיוון שכבר אינם חבורה אחת. ואילו במקרה שבו ישבו בשתי חבורות ונסתלקה המחיצה ביניהם לפי רבי יהודה לא אוכלים מכיוון שלא ניתן לאכול בשני מקומות ולפי רבי שמעון אוכלים מכיוון שניתן לאכול בשני מקומות. מסיימת הגמרא בכך שרבי כהנא היה מלמד את ה"ל" בדרך פשוטה וכששאל אותו רבי אשי מי צודק ענה "תיקן".

פתני' שתי חבורות שהיו אוכלין בבית אחד אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין והפיחם באמצע כשהשמש עומד לעזוג קופץ את פיו ועוזר את פניו עד שפגיע אצל חבורתו ואוכל והכלה הופכת את פניה ואוכלת:

גמ' פתני' פני רבי יהודה היא דתניא (שפוח יב, ז) על הבתים אשר יאכלו אותו בהם עלמד שהפסח נאכל בשתי חבורות יכול יהא האוכל אוכל בשתי מקומות תלמוד לומר (שפוח יב, טו) בבית אחד יאכל עכאן אפרו השמש שאכל כזית בצד התנור אי פקח הוא עמלא כריסו עטנו ואם רצו בני חבורה לעשות עמו טובה באין ויושבין בצדו דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר על הבתים אשר יאכלו אותו בהם עלמד שהאוכל אוכל בשתי מקומות יכול יהא נאכל בשתי חבורות ת"ל בבית אחד יאכל בעאי קמיפלגי רבי יהודה סבר יש אם לפסורת ור' שמעון סבר יש אם לפקרא היו יושבין ונפרסה מחיצה ביניהם לדברי האומר פסח נאכל בשתי חבורות אוכלין לדברי האומר אין הפסח נאכל בשתי חבורות אין אוכלין היו יושבין ונסתלקה מחיצה ביניהם לדברי האומר האוכל אוכל בשני מקומות אוכלין לדברי האומר אין האוכל אוכל בשני מקומות אין אוכלין יתיב רב כהנא קא פשיט ליה עפשט א"ל רב אשי לרב כהנא ותיבעי לך איבעיא סילוק מחיצה ועשיית מחיצה מי הוי כב' מקומות וכב' חבורות דמי או לא תיקו:

יחזי מול ייחוד- מה אייבויף חושב על זה?

רגע, חבנים

רגע, חבנים

מה מגדיר את קבוצת ההשתייכות שלך? המקום הפיזי בו אתה נמצא רוב היום? האנשים שסביבך? נסו לעשות תרגיל. כתבו חמישה עשר מאפיינים שמגדירים אתכם. עכשיו בחרו מתוכם רק ארבע. עכשיו תעשו את זה באמת! האם בחרתם במאפיינים הייחודיים שלכם או במאפיינים בעלי ההגדרה הרחבה ביותר?

לרוב יש לנו נטייה לחפש סביבנו את המכנה המשותף הרחב ביותר להשתייכות מתוך מחשבה שככה נתחבר יותר ובהתאם תהיה יותר קרבה ואחדות בעולם. בפועל, חיפוש מכנה משותף רחב מטשטש את הייחודיות של כל אחד ואחד מאיתנו, את מה שדווקא מבדיל אותנו מהשאר ומהווה את התרומה האמיתית שלנו לעולם. השאיפה שלנו לא צריכה להיות לאחדות מחשבתית ומעשית אלא לראייה של הערך שמביאה דווקא האפשרות לביטוי הייחודיות של כל קבוצה. כתב הרב קוק ב"עולת ראייה": "יש הטועים שחושבים, שהשלום העולמי לא יבנה כי אם על ידי צביון אחד וחדות ותכונות... ובאמת אינו כן, כי השלום... שיתראו כל הצדדים וכל השיטות, ויתבררו איך כולם יש להם מקום, כל אחד לפי ערכו, מקומו וענינו. ואדרבא גם העניינים הנראים כמיותרים או כסותרים, יראו כשמתגלה אמתת החכמה לכל צדיה, שרק על ידי קיבוץ כל החלקים וכל הפרטים, וכל הדעות הנראות שונות... דווקא על ידם יראה אור האמת והצדק". במפגש עם מישור שונה, נסו להתמקד דווקא בהבדלים שביניכם, במה כל אחד משלים את השני, כך שתיווצר קרבה גדולה ועמוקה יותר מאשר בהדגשת המשותף.

מה בעצם העניין עם קריא וכתב הת"ק?

